

ת"פ 53638/05/12 - מדינת ישראל נגד דניאל קבדה, אברהם אברה, שלום פסהה, דימוז אלמו

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 53638-05-12 מדינת ישראל נ' קבדה ואח'

בפני כב' השופטת גלית ציגלר

מאשימה מדינת ישראל

נגד

נאשמים

1. דניאל קבדה
2. אברהם אברה
3. שלום פסהה
4. דימוז אלמו

החלטה

1. נגד הנאשמים הוגש כתב האישום המייחס להם עבירה של תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר לפי סעיף 382 (א) לחוק העונשין.

על פי המתואר בעובדות כתב האישום, ביום 20.4.08, בעקבות סכסוך שנתגלע בין הנאשמים למתלונן, הם הגיעו לביתו של המתלונן ושם תקפו אותו בצוואתו, עד שנגרמו חבלות בגופו והוא הובהל באמבולנס לטיפול רפואי בבית חולים.

2. ב"כ הנאשמים העלתה טענת הגנה מן הצדק, ולפיה כתב האישום הוגש בשיהוי ובחלופי למעלה מ- 4 שנים, באופן הפוגע ביכולתם של הנאשמים לנהל הגנה ראויה, מה גם שלאור גילם הצעיר בזמן ביצוע העבירה וחלופי הזמן, הם עברו מאז כבדת דרך משמעותית ושינו את אורחות חייהם.

עוד טענה הסנגורית, כי המאשימה יצרה כלפי הנאשמים מצג מוטעה, בכך שסמוך לאחר חקירתם נשלחה להם הודעה על סגירת התיק, ובמשך תקופה ארוכה סברו הנאשמים שהפרשה נשוא האישום מאחוריהם.

לטענת הסנגורית, התביעה גם נקטה באפליה ואכיפה בררנית בכך שנמנעה מהגשת כתב אישום כנגד המתלונן, שפעל אף הוא באלימות כנגד הנאשמים, ואף הודה בכך בהודעותיו במשטרה, ומכל הטעמים הללו ביקשה להורות על ביטול כתב האישום שהוגש נגדם.

3. ב"כ המאשימה טענה מנגד, כי אין שום אינדקציה לכך שנשלחו לנאשמים מכתבים המודיעים כי התיק כנגדם נסגר, והם אף ידעו כי ההליכים נמשכים, משום שנשלחו אליהם "מכתבי שימוע" המבהירים כי

התיק הועבר לעיון התביעה, והם רשאים לפנות בכתב בבקשה המנמקת מדוע להמנע מהגשת כתב אישום נגדם.

עוד הוסיפה ב"כ המאשימה, שהשיהוי בהגשת כתב האישום נבע ממורכבותו של האירוע, סוג העבירה וריבוי המעורבים, כמו גם המעבר בין גורמי החקירה והתביעה, ומכל מקום אין בכך בלבד כדי להביא לביטול כתב האישום, ולכל היותר מדובר בנסיבות שיש לשקול אותן בסוף ההליך.

באשר לטענה בדבר האכיפה הבררנית והאלימות המיוחסת למתלונן, זו אינה חלק מהאירוע נשוא כתב האישום, אלא התרחשה קודם לכן, כשבמקום לפנות לרשויות אכיפת החוק, פעלו הנאשמים כמתואר בכתב האישום. עוד ציינה המאשימה בהקשר זה, כי בזמן האירוע המתלונן היה קטין והשיקולים האם להגיש נגדו כתב האישום היו שונים מאלה שנשקלו בעניינם של הנאשמים, ולאור כל אלו יש לדחות את הבקשה לביטול כתב האישום.

4. על פי הפסיקה, ביטול כתב אישום הינו סעד חריג ויוצא דופן, ויש להפעילו במשורה ורק במקרים בהם בית המשפט משתכנע כי התנהלות התביעה הינה שערורייתית או חמורה מאוד, או כאשר ניהול ההליך הפלילי עומד בסתירה לעקרונות של צדק והגינות משפטית, ואינני סבורה כי כך הדבר במקרה זה.

ראשית, טענת הנאשמים כי התביעה יצרה מצג לפיו התיק הפלילי נסגר אינה נתמכת בכל ראיה, לא צורף אותו מכתב עליו סומכים הנאשמים את טענתם, וראוי היה כי יציגו אותו על מנת לבסס דבריהם.

שנית, בכל הנוגע לטענה בדבר השיהוי בהגשת כתב האישום - אכן חלפו כ- 4 שנים מאז האירוע ועד שהוגש כתב האישום, ואולם בבחינת מהות האירוע והיקפו, טיב העבירה והמעורבים בביצועה, היה מקום לבירור וחקירה מעמיקים, וגם אם מדובר בפרק זמן לא קצר, אין בטעם זה בלבד כדי להצדיק את ביטול כתב האישום, וע"פ הפסיקה חלף הזמן, השיהוי ועינוי הדין הם שיקולים אשר יש להביאם בחשבון בעת גזירת דינם של הנאשמים, ככל שישורשעו, שכן בכך ישנו איזון ראוי בין הצורך בשמירת האינטרס הציבורי מחד גיסא והתייחסות לפגיעה האפשרית בנאשמים, מאידך גיסא (ראו: ע"פ 876/90 וינקרנץ נ' מ"י (פורסם במאגרים); ע"פ 2848/90 אסא נ' מדינת ישראל, פ"ד מ"ד(4) 837).

שלישית, באשר לטענה בדבר אכיפה בררנית, הרי שעל פי הפסיקה על הטוען זאת להראות כי נעשתה הבחנה בין כאלו שקיים ביניהם דימיון רלוונטי, וכי בבסיס הבחנה ניצב מניע פסול (ע"פ 3215/07 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 37, פורסם במאגרים).

עוד נקבע, כי למאשימה שיקול דעת רחב בעת שהיא מגבשת החלטה האם להגיש כתב אישום, והנחת המוצא היא שלצורך החלטה זו הובאו מלוא השיקולים הרלבנטיים הדרושים.

במקרה זה לא הוכח כי נעשתה הבחנה פסולה או שקיים מניע פסול, היכול להוביל למסקנה שהמאשימה נקטה באכיפה בררנית, שכן טענת הנאשמים כי המתלונן נקט כלפיהם באלמות פיזית ומילולית בתקופה שקדמה לאירוע לא נתמכה בכל ראיה, ומטענות הנאשמים אף לא עולה אינדקציה

לכך שהנאשמים הגישו תלונה בגין האלימות בה נקט המתלונן, הנאשמים לא תיארו את האירוע ואת מספר המעורבים בו, כמו גם הנזק שנגרם להם כתוצאה מאותה אלימות, באופן המאפשר השוואה בין המקרים והאם אומנם קיים ביניהם דמיון ממשי.

בנסיבות אלה, בהן לא הציגו הנאשמים את הנסיבות העומדות ביסוד טענתם, לרבות סוג האלימות, מספר המעורבים, הנזק שנגרם וכיוצב' הרי שאין דרך לקבוע שהמאשימה ביצעה אבחנה פסולה או נקטה באכיפה בררנית כנגד הנאשמים, ואני דוחה טענה זו.

יש לציין, כי מטענות המאשימה עולה כי בבסיס החלטתה להימנע מהגשת כתב אישום נגד המתלונן נשקלו שיקולים רלבנטיים, ובין היתר היא שקלה את גילו הצעיר - קטין לעומת הנאשמים הבגירים - וכן את העובדה שהאלימות שנקט כלפי הנאשמים קדמה לאירוע והובילה למעשים המיוחסים לנאשמים בכתב האישום, שהם בבחינת נטילת החוק לידיהם.

5. לאור כל האמור לעיל, אין מקום לביטול כתב האישום והבקשה נדחית.

6. **מענה לכתב האישום ינתן במועד שנקבע, ביום 8.9.14 בשעה 8.30.**

הסנגורית תדאג להתייצבות הנאשמים לדיון.

7. העתק ההחלטה יומצא לצדדים באופן מיידי.

ניתנה היום, ח' אלול תשע"ד, 03 ספטמבר 2014, בהעדר הצדדים.